

Gjennom Afrikas villmark.

Kjære Misjons-Røstens lesere! Guds fred!

Jeg tenkte at nu må det vel være på tide å sende en hilsen til Misjons-Røstens lesere igjen, men hva skal man skrive om? Alting er jo så dagligdags for oss her ute og det er så vanskelig for oss å fatte at det kanskje nettopp er det dagligdags som er av mest interesse for eder der hjemme. Men så kom jeg til å tenke på en tur som jeg har hatt som kanskje ikke er så dagligdags. Jeg hadde nemlig bestemt mig for å reise på stormøte til en annen stasjon, det var en ting som bare hadde hendt en gang siden jeg kom ut til Afrika igjen.

Det var en pessimistisk flokk av innfødte som stod igjen hjemme på stasjonen, og de forsikret mig at veien var så stygg at jeg aldri skulde komme frem, men det var en optimistisk misjonær som satte motorcyklen igang og dro avgårde, og jeg forsikret dem at jeg nok skulde komme både frem og tilbake igjen i behold.

Det var 53 engelske mil jeg hadde å kjøre, og jeg tenkte at hvor dårlig veiene enn kunde være så måtte jeg dog kunne komme frem på 7 timer. I siste øieblikk tok jeg noen bananer med, det kunde jo hende at jeg blev sulten på veien. Den første del av turen gikk så noenlunde bra. Over det første fjellet fik jeg en innfødt til å hjelpe mig å skyve cyklen, kjøre var der ikke tale om, da veien var for bratt og full av store stener.

Siden kom jeg til en stor åpen slette, gresset der var så høyt at det fullstendig skjulte veien, men jeg kunde likesom følge mig frem. Det gikk utmerket for mange mil, og jeg tenkte at her kunde jeg vel sette farten op litt, og som tenkt så gjort. Et øieblikk efter blev jeg slengt langt ut i gresset, det var en rot av et tre jeg hadde kjørt imot. Jeg blev både gul og grønn efter det fallet, men det gikk videre bakke op og bakke ned. Jeg måtte jo stanse ofte og snakke med de jeg møtte, det er almindelig folkeskikk her i Afrika, og en utmerket skikk er det. Da får vi anledning til å vide for dem om Gud. Men aldri hadde jeg tenkt mig at noe slikt som dette kunde kalles en vei.

Regnet hadde skåret ut store stykker av den, andre steder var den så full av stener at det var umulig å kjøre, et sted slet jeg i nesten to timer for å få cyklen over en flod, redd for at vannet skulde komme inn på magneten. Slik holdt jeg på hele dagen. Ved solnedgang var jeg så utmattet at jeg kunde ikke mer. Jeg fikk se en krål borte på en bakkeskråning, så jeg satte cyklen fra mig ved veien og gikk dit. Jeg spiste

En besværlig reise. — Under Guds beskyttelse. — På stormøter. — Sjele frelste.

Brev fra Ingrid Løkken.

mine bananer, og jeg hadde bare en tanke og det var å få hvile. Men det blev nok ikke så. Det var bryllup der i krålen, og folket var aldeles beruset både av ollet og av dansen. Brudgommen var ikke hjemme, men det gjorde ikke noe. Bruden hadde fått det innfall at nu vilde hun gifte sig, og så holdt hun bryllup alene. Det er ganske almindelig her ute for en mann og komme hjem fra en reise og finne at han har fått sig en hustru, mens han var borte.

— Jeg gifter mig med en rik mann, sa bruden til mig, for han hadde 10 stykker tøy rundt livet da han gikk.

Ut på kvelden fikk jeg samlet en del av dem til møte. — Jeg spurte dem om det var lenge siden de hadde hatt besøk av noen misjonær der, og fikk det svar at det aldri hadde vært noen før.

— Vet dere hvem Jesus er, da? spurte jeg.

— Vi kjenner ham ikke, men vet hvor han bor, svarte de.

— Hvor da?

— Jo, når du går over et fjell og over ett til og enda over ett, så kommer du dit hvor høvdingen bor, og Jesus bor like der i nærheten, sa de. (Det var misjonsstasjonen jeg selv kom fra).

Jeg hadde møte for dem. De var meget interesserte og jeg måtte syngesang om og om igjen. De vilde lære, og de innfødte er flinke til å synge. Mennene satte understemmer til, så det blev et helt lite sangkor der i hedningekrål. Men efter møtet tok de til å synge sanger. Det blev ikke mange sanger den natten. Jeg sov i samme hytten som bruden og en annen ung pike, og særskilt behagelig var det ikke å ligge på jordgulvet, og fros gjorde jeg også.

Neste morgen var jeg veldig sulten, men det var hunger i distriktet der, blev det forklart mig. Jeg måtte da begi mig iver utemat. Og så begynte det samme strevet fra dagen i forveien. Gjennemvåt blev jeg av duggen, men det tørket jo bare solen kom op. Å, som jeg slet den dagen. Det var store, tørre elveleier som var aldeles bedekket med store runde stener. Det var å gå frem og løfte eller vri litt på fremhjullet og så gå bak og gjøre det samme med bakhjullet. Veiene var i det hele tatt ubeskrivelig. Solen stekte noe ganske forferdelig. Vann fantes der bare en gang på hele veien, og selv der måtte jeg skumme vekk grønsken, for jeg

kunde drikke. Sulten var jeg som en skrubbe.

Et sted reiste der sig en slange op i veien like foran mig, en Mamba, den giftigste vi har. Et

Millioner av hedninger roper: Kom herover og hjelp oss i nød. Det Tjorret har for oss er kun draper, som er gjemt i det store havs skjod.

Gå til arbeid, gå snart ut i verden. Jesu blod tank for stor og for liten, og hans hjerte slår varmt for hvert folk.

annet sted for en stor flokk buffalo over veien, de styrter frem aldeles blindt, hadde jeg vært et halvt minut tidligere ute, så var jeg blitt trådt ihjel. Hvor sant det er at våre tider er i Herrens hånd, så nøaktig at selv et halvt minutt holder han greie på. Det pleier gjerne å være løver efter dem når de styrter frem på det viset, men jeg så ingen. Ved tretiden om eftermiddagen tok bensinen slutt, jeg var da nede på lavlandet, midt inne i tykke skogen, der fantes ingen kråler i nærheten, men noen gjetergutter jeg møtte gikk og hentet en troende mann de visste om. Ham sente jeg inn til Komatipoort for å kjøpe bensin. Han skulde gå fort og være tilbake om tre fire timer. Jeg satte mig ned for å vente, jeg var da så sulten at jeg kastet op bare galde. Men fikk krefter nok til å synge noen sanger for gjeterguttene og tale til dem om Gud. Ved solnedgang samlet de sitt kveg og gikk. Så blev jeg da sittende der i skogen utover kvelden og lyttet til alle lavlandets underlige lyd. Hyenerne hylte rundt omkring mig, jeg satte mig med ryggen mot et stort tre, så blev jeg da ikke anfalt bakfra iverfall, tenkte jeg. Ut på kvelden fikk jeg se at det lyste mellom trærne langt borte. Der måtte jo være folk, og jeg begav mig iverfaldt noen ganger i tornebuskene, det var så mørkt at jeg kunde ikke se en håndsbredd fremfor mig.

Komettet frem blev jeg mottatt av en flokk rasende hunde, men jeg var glad over å ha funnet folk.

Der var ingen krål, men de fortalte mig at det var deres mening å bygge der. Der stod en gryte over ilden og kokte. Jeg spurte om de hadde noe mat. Jo, de hadde og om jeg vilde ha det. Jeg spurte hva det var i gryten. Jo, det var gresskar, men det var ikke kokt enda, forklarte de. Jeg foretrakk å vente. Gresskar kokt i vann er vel det av Afrikas mat jeg har brydd mig minst om, men du som det smakte det måltid av gresskar jeg hadde der ute i skogen. Men så hadde jeg jo gått foruten mat i to dager, og dertil trukket min motorsykkel som ikke er av det letteste slaget milevis over fjell og uleste veier.

Nu var der ikke en hytte en gang å krype inn i, men de satte op litt gress over hodet på oss og der krøp jeg ned under en skiddens fil sammen med en innfødt pike. Men først hadde jeg møte for dem. Der var en kvinne som gråt. Hun sa at hun hadde vært en kristen en gang, men øllet hadde fått overhånd. At der er litt ury i møtene får man ikke ta så nøye her ute. Her var der et barn som var sykt, og moren med barnet på ryggen opførte den vildeste krigsdans for å få barnet til å tie stille, vuggesangen var forskrekkelig. Den handlet om løver og leoparder som vilde komme og spise barnet om det ikke tidde stille.

Ut på natten kom mannen med bensinen. Butikken hadde vært lukket og derfor var det blitt så sent for ham. Jeg vilde gått med det samme for myggen var aldeles umulig derute i skogen, men det måtte jeg på ingen måte gjøre, sa han, da veien var full av flodhester et sted. Jeg kjente vel til stedet, floden går der på den ene siden av veien og fjellet stenger til på den andre, så det vilde være uråd å komme forbi. Det var ikke noe annet å gjøre enn å vente til morgenen. Da var jeg oppe i dagbrekningen, gjorde motorsyklen i orden og drog videre.

En hindring til, det var jernbanebroen, den eneste veien å få syklen over den store Komatifloden, men jeg fikk en innfødt til å hjelpe mig. Siden tok jeg feil av veien en gang, men efter et par timers forløp var jeg fremme ved Gwena misjonsstasjon. Der var søndagsformiddagsmøtet i full gang, der var hvile for legem og sjel, der var mat nok både på det timelige og åndelige område. Der var vi samlet for å ønske en bro-

der og søster velkommen tilbake til Afrika efter et opphold i hjemlandet. Men ikke skal I tro at der var noen som hadde medlidenshet med den stakkars misjonæren som hadde slitt nesten tre dager ute i vilmarken uten mat og husly. Nei, disse ting hører til det dagligdags her i Afrika, så her var det bare om å gjøre å bli ferdig til å predike så fort som mulig. Og Gud velsignet oss rikelig, så vi fikk se sjele frelst, og da er alle besværligheter glemt. Men jeg er allikevel blitt en erfaring rikere, en annen gang når de innfødte sier at veien er dårlig, da tror jeg at jeg tenker to ganger før jeg reiser.

Ingrid Løkken.

Frimodighet.

Vær frimodige. — Joh. 16, 33. — sa Jesus til sine disipler. Han så sikkert at der begynte å komme frykt op i disiplenes hjerter, når han først hadde talt til dem om sin bortgang. Men lovet være Gud. Han vet å leke et såret hjerte. Jesu ord: Vær frimodige, — virket nok som lægedom på disiplenes hjerter. Jesus vilde allikevel være med sine utvalgte, om ikke i kjødet så dog i ånden. Joh. 16, 13.

Disiplene hadde vært frimodige så lenge mesteren var nærværende, hvorfor skulde de være mindre frimodige nu når han skulde fare op til himmelen?

O, Guds folk! har vi ikke kjent det samme, hvorledes Guds And har bragt lægedom inn i vårt liv når sorg har begynt å fylle våre hjerter? Jo, Jesus Kristus er den samme idag som igår, lovet være Herren! Den som ingen krefter har gir ham stor styrke.

Vær frimodige — jeg har overvunnet verden legger han til. Disiplene var vel redd for at de ikke skulde kunne seire over verden. Og der er så mange som også idag er redd for at de ikke skal kunne holde ut eller kunne leve som en seirende kristen. Men du som tenker slik, hør hvad Jesus sa: Vær frimodige — Jeg har overvunnet verden! Og når vi da har Jesus med, — han som har overvunnet alt og som viste sig som seierherre over alt mens han gikk her ned på jorden og som tilslutt viste sig som seierherre over alle makter og myndigheter på korset — behøver vi ikke frykte. Han skal gi sitt folk den samme seier når vi forblir i ham, ti uten ham kan vi intet gjøre, men vi formår alt i ham som gjør oss sterke.

Ja, ved Jesus Kristus beholdt Peter og Johannes sin frimodighet. Ap. gj. 4, 13. Ingen kunde ta den bort. Nei Gud gi oss et seirende liv og megen frimodighet.

S. L., Lillesand.

MISJONS-RØSTEN

Frirt uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomitee og utkommer hver 1. og 16. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adr.: 'Misjons-Røsten', Post box 32, Sarpsborg.

Abonnementspris er: For enkelt nr. 20øre, kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet kan bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opsigelse og betalinger skjønnest ad.

India.

I M. R. nr. 11 står bl. a. fra India, at misjonær Benjamin Finstrøm tidligere har tilhørt Svenska Alliance Misjonen, men nu står fritt. Dette er imidlertid ikke tilfelle og beror på en misforståelse fra vår side.

Br. Finstrøm er fremdeles tilsluttet S. A. M. som æresmedlem, det vil si uten lønn, og har ledelsen av S. A. M.s eldste misjonsstasjon. Man kan nemlig i denne misjon ikke ha ansvaret for en misjonsstasjon med mindre man er medlem.

For sitt underhold er han helt avhengig av hvad man sender ham.

Vær med!

Hvor fattige og udelige vi enn kan synes å være, kan vi aldri bli for dårlige til å være med å sprede evangeliet. Selv en dåre er innstillet på å kunne motta det.

To år er snart gått siden Misjons-Røsten så dagens lys, og med glede kan vi se tilbake på Herrens underlige førelse. Uten tvil kunne enu mere vært gjort av de som er interessert for bladet. Våre kommisjonærer går her foran med et verdig eksempel. Det koster både tid og offer å være med i gjerningen, og strekningene er ofte lange mellom hver og en av vennene som bringes bladet.

— Er du som leser dette med og sprer Misjons-Røsten?

Ofte hører vi uttalelser av de som er fornøid med bladet, og de ønsker det skulde komme inn i fler og fler hjem.

Og det kan skjje!

Forsøk nu når dette nr. er lest å skaff en abonnent. Hvis hver enkelt vilde gjøre det samme, kunde jo abonnenttallet bli fordoblet innen neste nr. kom ut.

Bladet er helt evangelisk og eventuelt overskudd tilfaller misjoneren.

Forsøk denne gang med hjertens alvor å være med, for å skaffe nye abonnenter. Belønningen vil ikke utebli, heller ikke velsignelsen.

Br. Gustav Nyseter

er nu kommet hjem fra Alaska. Etter å ha besøkt Vest- og Østlandet har han reist til Nordland.

Den norske Kongomisjon

En redegjørelse av først. Martin Nielsen ved stevnet i Oslo.

Når vi idag er samlet her, så er det fordi Herren i sin nåde har nedlagt i våre hjerter kjærlighet og interesse for den misjonsmark som heter Belgisk Kongo. Dette store landområde i Central-Afrika på 2,380,000 km.² som har en befolkning på henimot 30 millioner mennesker, hvorav størsteparten enu ikke har hørt evangeliet.

Dette land, som ligger rett under den glødende sol, beskrives som ett av de vakreste i verden. Særlig skal solnedgangen være eventyrlig og av en egenartet betagende skjønnhet. Herom har en uttalt.

«Den glødende sol går hurtig med over Kongos bjerge. En lilla og karmesinrød dis farver de vestlige skyers filtrede gullstøv. Den palmekronede høides silhuet toner sig i dyp-grønn dysterhet ved det svinnende dagslys. Her er vakkert, gripende, smertende og hjertesprende. En klar hvit stjerne gjennomtrenger solnedgangens glød. Hvis der er noe land som streber efter å forklare Gud i naturen, må det være Kongo med sin enlige, klare stjerne, som dominerer aftenens rike varme skjønnhet.»

Men der er naturligvis også utstrakte distrikter under denne skjønnne himmel, som er alt annet enn vakre og betagende. Således finnes der endeløse sannsletter, uten fødegivende vekster, sumpaktige strekninger der fremstilles som drepende usunde. Vegetasjonen er grå som støvet den vokser op av. Luften gjennomkrysses av utallige bacilleførende insekter som voldrer sykdom og død. Malaria, pest og sovesyken er de mest oprettede farsotter. Folkene i dette land er blitt stående på et forferdelig lavt nivå på grunn av årtuseners hedenskap. Uten kultur, og uten evne til å dyrke sitt land.

David Livingstone kalte dette land: «Verdens åpne sår.» Og den berømte opdagelsesreisende Henry Stanley nevner det som: «Det mørke fastlands.» Vi kjenner også uttrykk som: «Skyggenes og mysterienes land.» Navnet passer best på grunn av at Kongos folk har levet gjennom årtuseners mørke, uten å kjenne ham som er

Verdens lys.

Kongo har ingen historie, den er utdødd med folkene.

Året 1928 var jubileumsår for de protestantiske misjoners virksomhet i Kongo. Denne begynte for 50 år siden, i året 1878, 10 år før de belgiske katolikkers misjon og 8 år før Kongo blev fristat under belgisk protektorat. Allerede i mai 1877, mens Stanley ansåes tapt i Central-Afrika, ga en engelskmann mr. Arthington, den første gave på £ 1000 til Baptistenes misjonsselskap i London, hvis disse vilde sende misjonærer til Kongo. Den første som gikk var engelskmannen Greenfell. Senere har mange andre fulgt efter, hvorav et stort antall har nedlagt sine liv i det farlige ukjente land. Med tiden har man dog lært å gardere

Fra Finnmark.

Ved å lese om alle de deilige stevner og sammenkomster sydd på, fikk også jeg lyst til å fortelle litt om hvordan vi har det her i Finnmark.

Flere stevner har vært holdt her oppe også i sommer. Siste stevne var da bestemt holdt her i Breivikbotn i dagene 16.—18. august.

Det så en tid ut til at styggvær skulde hindre fremmøtet, men Herren gjorde det dog slik at vi fikk strålende vær med ca. 30 graders varme.

Vennene som hadde innbudt til stevne stod forventende, da de visste at Herren som alene har all makt var mektig til å vilje.

Heroppe er man jo så spredte, og omkostningene med reiser til stevner og lignende blir derfor uforholdsmessig store. Spørsmålet reiste sig derfor uvilkårlig for den enkelte: Vil det år komme mange til stevnet? Vil Herren sende vidner? Skal de mange som sitter avsides hele året, få penger nok til å komme? (Grunnet dampskipsforbindelsen tar det op til 10—12 dager å reise til stevner i Finnmark).

Spørsmålet besvartes dog litt efter litt idet det innløp telegrammer, noen kom med hurtigruten, noen med lokalbåten, noen med motorskøyte o. s. v. Av vidner kom H. Ellertsen, A. Schie, Alma Hansen og Finnmarkspatrioten Demanda Ellertsen. Dessuten venner fra Hasvik, Sørvær, Breivik, Borfjord, Dønnesfjord, Rosfjord, Balsfjord, Skippernes og mange flere steder.

Øiet blev fuktig da vi så alle de kjære, som for enkeltes vedkommende hadde reist ca. 30 mil for å samles med oss her.

Apningssangen «De kommer fra øst og vest, de kommer fra syd og nord» lød da grå som en brusen fra de mange som var samlet. Efter at br. Stien hadde åpnet og ønsket velkommen talte så br. Ellertsen, Lyngmo og A. Gamst, Børfjord.

En dyp, ransakende stund merkedes, og det føltes også at folket bøiet sig dypt i ærefrykt for Herren. Velsignelsene strømmet i rikelig mål ned til oss, så alle følte sig styrket og knyttet fastere

sig mot de mange snikende farer, og et imponerende arbeid er utført for å bringe evangeliets lys til dette arme folk, og for å hjelpe og høine deres sociale kår.

Da vår kjære broder Alb. M. Christiansen med sin familie i året 1924 reiste ut til Kongo for å misjonere blandt dette folk, bosatte han sig i Mukulu ved Kvilufoden, meget langt inne i landet, og på et sådant farlig sted som før nevnt.

Som vi alle kjenner til blev broderens familie litt efter hvert syke og måtte reise hjem. Mens nu broderen var alene på dette sted, kom en europeisk lægekommisjon for å studere de klimatiske forhold i Mukulu, og resultatet blev at denne fant stedet farlig og derfor ikke egnet til opphold for mennesker, og tilrådet derfor regjeringen å nekte sådant. På grunn herav brente regjeringen ca. 20 landsbyer og deporterte

sammen i vår felles Frelser. Eftermiddagsmøtet blev åpnet av ordfører Berg, Hasvik. Så atter en hel del vidnesbyrd av mange, og isannhet fikk vi erfare, at det var godt for brødre å bo sammen. Mandag formiddag samledes vi oppe ved vannet hvor en lappisk broder blev begravet med Kristus i dåpens grav. Den unge, kjære broder er fylt av glede og trang efter å leve slik blandt sine at de må vinnes for Kristus. Ta ham med i din bønn.

Så samledes vi atter på Betel til brødrbrytelse og barnevelsignelse. En uforglemmelig stund blev dette. Hvor godt at Kristus er død. — En er død for alle. — Gled dig, medvandler, Kristus er død for dig og lever for dig, lever for å gå i forbønn for dig. Han ber for dig just nu.

Så tilslutt samledes vi kl. 8.30. Tilross for den store traveltid var også nu bedehurst fullt. Mange deilige sannheter kom frem, best av alt dog at Herrens ånd hvilte med tyngde over forsamlingen. Den dype stillhet som preget alle, minnet om at de alle ønsket å opfange hvert ord som blev sagt. Marge gledestårer fløt ved tanken på at vi snart skal møtes hos Jesus for aldri mer å skilles. Vennene samledes på bryggen for å hilse de mange som skulde reise med lokalbåten med en sang. Da de siste toner av sangen «Når basunens toner lyder» var død den, fra de på bryggen syngende venner, hørtes klart i den stille natt sangen fra de bortreisende: «Reisende hjemad, reisende hjemad, snart har vi nå et himmelens land.» Sangen fra skibet hørtes så klart, og vi så mange hviske tårer bort. Venner, hvor godt at vi er på reise hjemad — hjemad mot det virkelige hjem. Mangede synes å bli trette under vandringen — andre synes å være gjenstand for motløshets forferdelige makt.

La oss i fellesskap løfte — løfte alle som er på reisen mot hjemmet.

Gud velsigne dere alle som løfter oss her oppe i deres forbønn. Vårt håp er at også vi om enn adspredt, snart skal nå hjem.

Kjær hilsen til alle venner fra Oskar Gamst.

hele befolkningen til et annet sted. Broder Christiansen fant, da han allikevel måtte flytte, det var best for ham å reise hjem og å benytte anledningen til å legge dette folks nød på vennenes hjerte. Dette har han så gjort med aldri sviktende iver i de 2 år han har vært hjemme, og håper vi med ham, og dette arbeide må bære rike frukter for fremtiden.

Da så br. Christiansen bestemte sig for igjen å dra ut til Kongo blev endel venner av ham enige om å sammenkalle interesserte til en konferanse om hvad som burde gjøres for å hjelpe ham ut og fremtidig oppholde ham der. Denne konferanse fant sted 1. juli åfjor i Pløensgt. 4, Oslo. Her drøftet vi da alle vanskeligheter og eventualiteter for å slippe inn i landet. Vi næret ingen lyst til å organisere oss, men da restriksjonene som innreisetillatelse til det

ORD FOR DAGEN:

Ti vi er jo alle døpte med en And og vi har alle fått en And og drømt i kor. 12, 13.

te misjonærer er behøvet med å være, la oss i alle høyde med å ut skulde lykkes for broderen.

Den belgiske regjering overmæte strenge betingelser. Dette har vel meget an grunn at Belgien er et katolsk land og regjeringene lar sig vel ofte virke av den bigotte katolske innviytelse. De protestantiske misjonærer i Kongo har da oppgitt sig med en fast representant i Bryssel f. t. dr. Asen mere direktivt å kunne være sine interesser. Vår misjon utenom denne organisasjon.

På konferansen blev vi enige om å la broderen gjøre et forsøk med et visum som han hadde fått sitt tidligere ophold derute. Vi valgte et arbeidsutvalg på 4 personer til å arbeide med saken og hjelpe broderen i hans besærelser for å komme ut og begynne virksomheten.

Så reiste han da til Antwerpen i oktober ifjor, og vi var meget spent på å høre om det vilde lykkes. Den 18. oktober skriver han så herom:

«Ja, nu er da alle formaliteter min utreise til Kongo overvunnet. Det knep nok så meget. Men det har altså gått. Betingelsene for å komme inn i landet er, foruten lægeattest som konstaterer at man ikke har noen av de sykdommer som er nevnt på et skje og politiattest for at man ikke er straffet o.s.v., o.s.v., at man ha passir fra det internasjonale misjonariat, eller man kan få en lants regjering til å overtage økonomiske ansvar i tilfelle en skulde komme på, eller at en mann i Kongo garanterer ens underhold med 20,000 fr., 2100 kr. pr. år. Nu har det gått for vedkommende, men det er oplyst at noe må gjøres for å andre komme ut.»

Det er bekjent at broderen måtte stille en pengesum 1500 kr. til rådighet for å få innreisetillatelse.

Herren har stått vår broder til våre bønner. Dette har styrket vår tro på at saken har fulle velbehag, og vi tør trygt tro ne dermed i fremtiden.

Vår broder har siden han kom ut til Kongo hatt store vanskeligheter å kjempe med. Således har hvingden for den stamme han tidligere arbeidet iblandt, gitt over til Jesuiterne og latt disse overta arbeidet der. Hermed opphevet den vanskelighet at han ikke behøide noen av de unge menn han har vunnet, ennsi noen av de andre. Så har han hatt vanskeligheter med pengeforsendelse som han først fikk i mai i år.

Når vi idag ser tilbake på de år som er gått, med det gode økonomiske resultat, følger vi å måtte takke Herren herfor. Han har mer enn oppfylt våre største forventninger. Det har vært mange vanskeligheter derute, men det gett det tror vi skal bringe oss godt for det fremtidige arbeide.

Jeg vil også herved på broder

SPRETT

Kongo... Søndag 21. september... vinner av Al. s. til stevne i Pløensgt. 4, Oslo. For mitt vedkomme og det blev et stevne.

Br. Marthin... kommen og les det i bønn. Formiddagsmøtet som forhandlet Nielsen redegjort stiansens utreis det år som er versen, Drammen det økonomiske sig til Gud for de Flere brødre var et enstemmige dre som hadde arbeidet for fremdeles vilde

Klokke... var det fest mange menne det nok vært så ut i bønn, han talte om de ger (eller bus) sitt sine disip vake, på ut Han nevnte a et vanskelig Christiansen ferdig med Vennesland om den store sket at vi må pet.

Derefter v et offer til optatt. Det i Efter kaffing Gustav tonet storbe over oss o det var ham. Br. L. 28, 16—18 bibeledet. En hel de gikk ut på ver å få va budskap i kom også dellig ånd sikker på med glede gen.

Til br. go, er inn —20. sep Sørdkald ved Peder rikstad i Drammen. Svensen. Halldin S. re Shwan O. Lie, I

På Sørlandsferd.

rens vegne få uttale vår hjerte- ligste takk til alle dem som ved sine bønner og gaver har bidratt sitt til at sådant resultat kunne nås.

Herren vil la det lykkes for sitt navns skyld. Amen.

SPRETTE FELTER

Kongomisjonen.

Søndag 21. september samledes venner av Alb. M. Christiansen til stevne i Ploensgt. 4, Oslo.

Formiddagsmøtet var bestemt som forhandlingsmøte og br. M. Nielsens redegjorde for br. Christiansens utreise og virksomhet i det år som er gått.

Flere brødre uttalte sig, og det var et enstemmig ønske at de brødre som hadde stått i spissen for arbeidet for Kongomisjonen fremdeles vilde fortsette.

Klokken 5 etfm.

Det var det fest og det var samlet mange mennesker. Flere hadde det nok vært om været ikke hadde vært så uttrykt. Br. Nielsens ledet i bønn, hvorefter br. Witzøe talte om de forskjellige befalinger (eller bud) som Jesus hadde gitt sine disipler om å følge ham, våke, gå ut i hans tjeneste m. m.

Han nevnte at Belgisk Kongo var et vanskelig misjonsfelt og at br. Christiansen nok ikke enda var ferdig med vanskelighetene.

Vennesland talte fra Luk. 5, 4 om den store fiskefangst og ønsket at vi måtte legge ut på «dyppet».

Derefter var det bevertning og et offer til br. Christiansen blev optatt. Det inntok kr. 162.55.

Efter kaffepausen leste br. Erling Gustavsen Sak. 2, 17 og betonet storheten av at Gud våker over oss og hvor nødvendig det var å bli stille for ham.

Br. Lind, Moss, leste Matt. 28, 16—18 og talte ut fra dette bibelsted.

En hel del brødre vidnet og det gikk ut på at de var lykkelige over å få være med i arbeidet. Et budskap i tunger med tydning kom også frem og det hvilte en kom og del stevnet. Er sikker på at vennene reiste hjem med glede og takk til Gud for dagen.

G. I.

Misjonsbeløp. Til br. Alb. Christiansen, Kongo, er innkommet i tiden 15. febr.—20. september 1930: Oslo og Sørkedalen kr. 145.00, Sundalen ved Peder Halse 61.75, S. S. Fredrikstad 10, A. O. L. Haugesund 6, Drammen 200, Svelvik ved Sigrid Svensen 100, Eidsvoll ved Oline Hallidn 50, Fredrikstad ved Sverre Shwan 55, Haugesund ved A. O. Lie, 15, M. J. Drammen 20, A.

Tåken hang lavt over byen da br. Ingvaldsen og undertergete Fredr. morgden den 29. august ned ved undergrunnsbanen steg inn i br. Gabrielzens bil. Klokken var vel noe over 7 da kursen satte utover Drammensveien. Etter hvert lettet tåken mer og mer og da vi passerte søtte sving på Lie-skogen, lå hele Lierfjælen badet i strålende sol med eftersommerens farverikdom sittrende i sollyset. Denne naturens skjønnehet er i virkeligheten en gjenspeiling av Herrens godhet. Det uomvente menneske tar det hele derimot som en selvfølgeighet og blir endog mer og mer bort fra troen på Gud som skaper og opprettholder av alle ting.

Ved halvtiditen stanset vi op for br. Ditlef Kristoffersens villa på Danvik. Br. Daniel Nielsen, D. Kristoffersen ventet nemlig her for å være med til stevnet i Arendal. Spøster Kristoffersen hadde gjort ferdig et deilig frokostbord og vi gjorde en times opphold. Før en vederkvæelse det er å komme i hjem som er helliget Herren!

Vi kjørte nu uten opphold til Larvik, hvor vi var inne og hilste på Isøster Hoff. Etter å ha spist og samtalt en stund drog vi atter videre. Turen går gjennom smilende sørlandsbygger med fint vekslende natur. Br. Daniel synger evangeliet for oss og vi glede oss sammen over å være delaktiggjort i evangeliets rikdom, både for det liv som nu er og for det som komme skal.

Imidlertid suser vi utover på fine veier forbi Kragerø, Tvedestrand, Risør og nærmer oss Arendal.

Jeg reflekterer over Herrens veie med oss, sitt folk. Løftene strømmer inn over mig: «Idel godt og miskunnhet skal efterjage oss alle våre livs dage.» Salme 23. Vi vet at alle ting tjener dem tidlige som elsker Gud, dem som etter hans råd er kalte. Rom. 8, 28. Jo det er trygghet.

Man skjønner også at Herren har meget folk nedover på disse kanter av landet, omenn i nok så forskjellige leire. Herren har nok noen av sine i alle de ulike be- kjennelser.

Ved gjennfødelsen blir vi jo alle lemmer på Kristi legeme og konsekvent blir jo Guds rikes sak en hjertesak for oss. Med glede fremstiller vi oss til åndens tjeneste.

Men så er det linjene. Det lar sig ikke nekte at der er bragt inn i læren, — eller kanskje også i mangel på lære — så

altfor mange avvikende opfatninger. Men hvad gjelder uoverensstemmelsen ofte? Hvis man ser nokternt på det, uten å være for- talt innstilt i ideer og personer, vil man vist sikkert nok se, at der ofres for meget tid på å stride innbyrdes om noe som ikke er annet enn et væren. Vel er det så — det sier Paulus — Der må være partier iblandt eder forat de ekte kan bli åpenbarte iblandt eder. 1. kor. 11, 19. Men det er klart at det bør søkes holdt på helt saklig grunnlag. Ikke en strid om jeg og mitt.

Uklarhet eller bløtaktighet er ingen fordel for en forsamling. Med ren hu skulde der derimot logges vinn på å føre den enkelte frem til klarhet om grunnlinjene i Guds frelse. Men det vet vel alle eder. 1. kor. 11, 19. Men det er klart at det bør søkes holdt på helt saklig grunnlag. Ikke en strid om jeg og mitt. Uklarhet eller bløtaktighet er ingen fordel for en forsamling. Med ren hu skulde der derimot logges vinn på å føre den enkelte frem til klarhet om grunnlinjene i Guds frelse. Men det vet vel alle eder. 1. kor. 11, 19. Men det er klart at det bør søkes holdt på helt saklig grunnlag. Ikke en strid om jeg og mitt.

Ja, Paulus avviser i sannhet en rik og herlig adgang til en harmonisk årdelig utvikling efter skriftene.

Ved 7-tiden ankom vi til Arendal og blev hjertelig mottatt av br. Halvor Blom Bakke. Vi blev anbragt på Misjonsshotell, hvor vennene på Betania sørget for alt.

Lørdag morgen bilte vi til Kristiansand, for å hilse på noen av vennene der. Vi rakk ikke mer enn å besøke br. J. Strays hjem. Men vi hadde også en interessant samtale med vennene der. A. ha samfund med alle de hellige er en vidunderlig ting. Br. Stray sang den nye delige sang: «Jeg kom til Jesus Kristus». — Ja, det er hovedsaken. Så tilbake til Arendal til velkomstfesten om aftenen. Der var masser av folk og en yndig enhetens ånd rådet gjennom hele møtet.

Broderligst Johs. Nilsen.

TO NYE BOKER av O. Karlsen.

«Åndens budskap til den sterke og til den dødsmelte menigheten». Br. Karlsen har i denne bok gitt en fremstilling av en menighet som har navn av å leve, men som er død, og om en levende og åndslytt menighet. Grundig henvist til Bibelen, som den er, gir den leserne noe å tenke over, og er en hel bibelordbok for det omhandlede emne. Boken koster 50 øre plus 10 øre i porto.

«Er de liberale teolo-

ger antikrister?» I denne bok forsker forfatteren å imøte- gå de liberale teologer, de som lærer frelse efter døden og flere riktige ting. Han fremnoder en vakkre budsteder og vidnesbyra fra historien. Pris 0,10 plus porto. Bokene faes på forfatterens forlag, Arakstad st., og i Misjons- Røsten, boks 32, Sarpsborg. G. I.

Godt budskap.

Ja med gode skule i drage ut, og i fred skule i ljåns frem; bjertegene og hjertene skule utbyrte i tryderop for euers asyn (og auc markens trær) skule klatte i hendene. Es. 55, 12. Salm. 98, 8.

Ja, så taler Herrens ord som blir evinnelig. 1. Pet. 1, 25. Matt. 24, 35 m. fl.

A ga ut med dette mektige ord og forkynde det til menneskenes oplysning — Es. 52, 1—9, er et tryderop av den skapte verden, — den naturlige skapning — som nu venter med lengsel på Guds barns nærige inntre. (Se Salm 90, 10—15. Salm 91, 8—9. Rom 8, 19—21).

Prekens budbærere blir uttrykksønsket med tryderop av berg og trær, mumlet og jord, skogens trær og alle markens dusker tryder sig, og i Herrens Gud i sine budbærere (Fil. 2, 13) bringer det glade budskap ut til den fjerne menneskeslek, som er så kostbar og dyrebart i hans øine, sier en skriftent.

«Dette er Guds sanne ord, men hvor lå det er som gir akt på Herrens sendebud. — Joh. 17, 18.

Jesus sier: Hvo der høyr eder, høyr mig —! Og hvo der forakter eder, forakter mig —! Luk. 10, 16. Hvad i har gjort tor en av disse mine minste brødre, har i gjort tor mig. Matt. 23, 34 —40 m. m.

Som grenen er «ett» med vintreet, så er de hellige «ett» med Jesus — Joh. 15, 1—5. Tenk, hvilken skjønn harmoni — «ett» med Faderen og Sønnen. Joh. 17, 21—23. Kol. 3, 3 m. fl. Disse mennesker har Guds rike innen i sig. Luk 17, 21.

I dete rike er Guds fred og glede, kom. 14, 17. I de hjertes, som dette rike er kommet inn, er selvviskhetens ånd og partiånden utdrevnen. Her er ingen stor størrelse, størst — der er alle «etts». Kor. 12, 13, Joh. 17, 21. Hvorfor hever du dig over Guds ringe små og sier, du er døpt av Anden? Se til at du blir et lem i Kristi legem (1. kor. 12, 18) og 1. kor. 13, 4—8. Gal. 5, 22. Ef. 5, 9. Jak. 3, 17—18. Ap. gj. 4, 31—33 Disse bibelspråk viser oss da mennesket er fylt av Hellig Anden. Se også Rom. 13, 10; Joh. 13, 35.

Av deres frukter skulde I kjennende dem. Matt. 7, 16—29.

Fylden av Hellig Anden gjør mennesket liten og ringe i sine egne øine, og brammer ikke. 1. kor. 13, 4. Kjerligheten praler ikke og sårer ikke. Nei, den tenker ikke ond. 1. kor. 13, 5. Joh. 32, 18—22. Derfor er kjerligheten størst av alle gaver. 1. kor. 13, 13. Rom. 13, 10. 1. kor. 13, 4—8. Den ypperste vei er kjerlighet — — —!!! 1. kor. 12, 18—31. Kap. 13, 13. Kap. 14, 1 flg. Den som ikke har disse ting,

Universitetsgt. 20.

Vennestevne avholdes om Gud vil lørdag og søndag den 18. og 19. oktober. Enhver hjertelig velkommen. De der ønsker innkvartering, må melde sig innen 15. oktober til brødrene T. Gabrielsen, E. Nilsen Møllergt. 23, Oslo. Thv. Meyersgt. 54.

som her er påpekt, har en blind, nærsynt, og har gjemt renselser fra sine fordrums synder. 2. Pet. 1, 9. Jak. 1, 22—24. Es. 59, 1—13. Så bered dig til å møte din Gud. Amos 4.

O. Karlsen.

Vilje.

En viljeløs mann har ingen fremtid. Vil du ha en fremtid, da må du ha en vilje, en sterk, seig besluttsom vilje. Men den finner vi ikke på gaten, like så litt som man kjøper den i butikkene. Den er en Andens gave — den er Guds gaven i Kristus til den som tror. Ti troen virker hellig avholdenhet, og hellig avholdenhet styrker viljen likeså meget som utsvetselsen svekker den. Troen er en åndens tvang, der tvinger viljen til et selvfornektende nei, og hvert sådant nei er igjen et styrkebealte slynget om viljen. Og det skal nok føre frem. I alle historiens tider er det viljemenneskene som i lengden vinner forrest. Ikke minst trær det frem innenfor den moderne industri og vitenskaps opkomst. Alle der har ført an i den industrielle utvikling, har ikke bare vært praktiske begavelser, men frem for alt helstøpte viljemennesker — mennesker med dristig initiativ og urokkelig selvkontroll. Skovgaard-Petersen.

MISJONS-RØSTENS

ekspedisjon kan bestilles:

AV M. Støve, har et ord til alt Guds folk i denne tid. Kan bestilles hos forfatteren, adr. Volda, Søndmør. Pris kr. 0.80 + porto kr. 0.20.

VEKTER! HVOR LANGT LIDER NATTEN?

Av Stefan Trøber. Boken inneholder korte, vekkende betraktninger, en gripende fortelling om en ung pikes fall i synden og andre småstykker. Boken koster kr. 0.75 pr. eksp. + porto.

AIDA MARGARETH,

en ypperlig barnebok, skrevet av avdøde fru Seehuus. Boken leses også med utbytte av voksne. Pris: 80 øre.

ER DU LYKKELIG?

Traktat passende til utdeling blandt ufredste. Pris: kr. 1.50 for hundre. Sendes mot forskudd eller postopkrav. Beløpet kan også sendes i frimerker. «Misjons-Røsten», post boks 32, Sarpsborg.

Sangboken SCIBOLETH,

pris kr. 3.50 + porto fåes i Misjons-Røstens eksped.

Fra Martyrtiden.

Ved H. Wennesland.

Guds rike som ikke består i ord, men i kraft, har gjennom alle tider vist sin seiersrike fremgang gjennom sådanne mennesker der har elsket den Herre Jesus Kristus over alle ting. For oss alle kommer prøven for at den skal åpenbare hvad der bor i oss. Tilhørligheten hos mennesket ligger meget til å bruke store ord om sig selv, men når prøven kommer viser den minste sig ofte å være alt for stor.

Der er meget sagt i hvad biskop Pontoppidan sier: Det tyktes mig at de første kristne gjorde mer enn de visste; men vi vet mer enn vi gjør. De lignet den fruktbare Lea med et svakt syn, men vi den ufruktbare Rakel med et vakker ansikt. Derfor jo mer vi i Andso- og krafts bevisning kunde nærme oss den første kristne menighet desto bedre stod det til iblandt oss.

Ja i sannhet trenges det i disse kjærlighetskolde dager at Guds kjærlighet blir ved den Hellig And utøst i våre hjerter så vi kommer til å elske Jesus over alle ting og da må den inbyrdes kjærlighet også komme i rette skikk.

Blandt de mange martyrer der berettes om i historien er også en ved navn Romanus som var av en fornem slekt i Palestina og tjente som underdiakon i menigheten i Cesarea. Det var i forfølgelsestiden fra år 303 til 313 han fikk anledning å vise sin tro på Jesus og beseile den med sitt blod. Da han opholdt sig i Antiochia utbrøt forfølgelsen over de kristne. Og da statholderen Asclepiodotus stødte befalling til noen soldater å gå til de kristnes forsamlings og gripe og fengse dem alle og fødelegge forsamlingshuset, stod Romanus frem og holdt en gripende tale som virket at alle blev så grepet av kjærlighet til Jesus og hverandre at de alle valgte heller å dø enn fornekte den Herre som kjøpte dem. For dette blev Romanus ført for retten. Han gikk villig dit og frimodig avla sin bekjennelse. Og da boddelen fikk befalling til å slite hans legeme istykker med seregne dertil forarbeidede instrumenter, blottet han selv sitt legeme og utholdt den voldsomme medfart med en slik tålmodighet, at dommeren falt selv i forundring derover, men forherdet sig med disse ord til martyren: Etterdi du har ført folket til sådan hårdnakkethet at de heller vil dø enn lyde, så skal du som ophavsmann og årsak til dette straffes til et advarende eksempel.

Romanus svarte: Sådant motar jeg meget gjerne og undrar mig ikke å bli et offer for folket. Jeg er villig og rede til å utstå alt hvad eders grusomhet kan op-tenke og utøve over mig.

De lidelser han måtte utstå beskrives på følgende måte: Han blev slått over hele legemet med svøper hvori var innknyttet blystykker som skar dypt inn i kjøttet. Under denne gruelige behandling sang Romanus Gud lov- sange og så til sine plagere at det var ikke nødvendig å skåne ham for hans fornemme herkomst

som gjorde at han slapp å komme på pinebenken. Hans største adelskap var i den religion som i sannhet kunde adle sine tilhenger.

Da hans legeme var så sponder- slått at nøkne ben og sener kunde sees vidnet han frimodig for de omkringstående at Guds kjærlig- het var så overflødig utøst i hans hjerte at han ikke kjente noen større smerte, og intet i alt dette gjorde ham mere ond enn at hans forfølgere ennu skulde holde ved sin hedenske blindhet og føre båd- de sig selv og andre i fortapelse.

Han holdt videre en herlig tale om Kristus som Faderens herlig- hets avglans. Han er den sanne Gud og alle tings almektige skap- per, som også blev delaktig i vår natur og har lovet alle dem som elsker ham en evig og over all måte stor herlighet. Mitt legeme bekyrmer jeg mig ikke for. Det må så en gang dø. Han bad så boddelen fortsette pinselen for at hans sjel snarere måtte mlytte fra lege- met og komme til det sted hvor intet ond skal røre den.

Sig selv tiltalte han således: Vær du klok o menneske! Akt ikke på det nærværende, forglem ditt legeme til det hører graven til. Se alene til den kommende herlighet, skynd dig å komme til Gud. Betenk hvem du er og se til å beholde seiren over verden. Etter dette befaltes boddelen å slå inn tennene i hans munn og spon- derskjøre hans ansikt. Dette blev gjort og hans ansikt blev så ilde medfarten at det ikke mer lignet noe menneskelig utseende. I den- ne ynkelige tilstand sa han til dommeren: Jeg takker eder for i har tildelt mig så mange sår i an- siktet, for hvert sår er en ny munn hvormed jeg vil prise og love min kjære Herre og Frelser.

Ved denne underbare frimodig- het blev tyrannen noe forskrekket og befalte å stanse torturen inn- til videre, men truet med å kaste Romanus på bålet hvis han ikke vilde ofre til hedningenes guder. Men det bare frembragte en glø- dende tale av Romanus om Jesus Kristus som Guds sønn og ver- dens frelser. I denne tale påstod han også at de kristnes små barn vilde kunne bevidne dette om de blev spurt. Dette gav anledning til at statholderen tok frem et 7 års gammelt barn. Barnet blev spurt av Romanus om hvad var rett enten å dyrke Kristus og i Kristus Faderen eller å tilbe man- ge guder. Barnet svarte at det er bare en Gud og det er Kristus; det har min mor lært mig og hun har selv lært det av Gud.

For denne frimodighet dette barn utviste blev det behandlet på følgende måte: Da moren var blitt hentet for å se på sitt barns lidelse blev barnet først prylet og siden ganske avklædt og behand- let så ilde med pisker at blodet fløt i strømmer etter hvert slag. Mange endog av hedningene kunde ikke holde tårene tilbake ved synet. Men moren som med stør- re ømhet enn noen følte barnets nød blev dog iført en sådan kraft fra det høie at hun med mange gripende ord opmuntret den unge martyr til med tålmodighet lide

alt dette for sin kjære Herre og Frelser. Under torturen blev barnet grepet av tørst og ropete om å få noe å leske sig med. Moren som da fryktet for torturen blev for- hård for barnet tiltalte derfor gutten ømt og kjærlig å holde ut- bare en liten stund så skulde Je- sus selv, den levende vannkilde, vederkkeve ham. Han skulde snart få gleden av å skue Jesus i all hans herlighet og bli læstet og aldri tørste mer. Mens moren tal- te så kom boddelen og drog hud- og hår av barnets hode.

Ved dette gruelige syn blev hun dog styrket av Herren og opmun- ret sitt barn med at hans blodige hode snart skulde krones med li- vets krone. Derpå blev tungen utskåret av halsen. Men moren forfremte fremdeles sitt barn til ikke å ha livet kjært og hennes ord hadde stor virkning så barnet viste den største tålmodighet så- er: dog hans plagere stod med stør- ste forundring og så på denne guddommelige seier av et barn.

Nu blev torturen for dette lille barn avsluttet inntil videre og Romanus blev etter hentet fra fengslet. Hans legeme var nu for- svakt til å matres mer og derfor skulde han kastes på bålet, men just som dette var antendt faldt der et plaskregn så det var umu- ligt å få bålet til å brenne. Han blev derfor nedtatt av bålet og ført til fengslet og kvalt ved hjelp av et reb. Straks Romanus var tatt av dage blev også det lille omtalte barn utført for å drepes ved sverd. Da moren fikk høre dømmen tok hun selv sin sønn på armene og bar ham til rettersted- et. Der gav hun ham et kyss og overgav ham så kjær han enn var henne til boddelen. Da barnets ho- de var avhuggen tok hun det så blodig det var trykket det til sitt bryst og med en hellig glede tak- ket hun Gud med en hellig lov- sang i tilknytning til Davids ord: Kostelig i Herrens øine er hans frommes død.

Det er et sant ord at martyre- nes blod blev kirkens sæd. Intet kan hindre Guds rike i sin frem- gang. Må Herren velsigne velsig- ne oss som lever i disse siste tider så vi fylles av Kristi sinnelag. Det var Kristi liv som var sørende i martyrene. I våre dager spørs der ofte mer etter læren og retningen enn etter livet og det er vel en av de store årsakene til all den kjø- delighet som råder blandt Guds folk. Må Herren velsigne alt sitt folk i alle forsamlings og på et- hvert sted. Snart kommer han som komme skal. En særskilt hil- sen til alle misjonærene.

Broderligst
Hans Wennesland.

Et freidig sinn.

Under den fromme doktor Pay- sons siste sykdom besøkte en venn ham. Da han trådte inn i sykeværrelset sa han deltagende: «Jeg er bedrøvet over å se dig lagt på sykesengen.»

«Vet du da ikke, min kjære venn,» svarte Payson leende, «hvorfors Gud legger oss ned?» Da vennen grunnende svarte: «Nei, tilla Payson: «Jo, han legger oss ned, fordi han må lære oss å se op.»

FOR FAMILIENS YNGSTE

TUNGENS SYNDER

Til en katolsk prest kom en gang en kvinne for å bekjenne sine synder. Blandt disse var også den at hun talte om andre mennesker. Men presten syntes å forstå at hun ikke regnet dette for noen egentlig synd. For å vekke hennes synderkjennelse gav han henne denne bot: Hun skulde gå til torvet og kjøpe en høne. Denne skulde hun plukke på veien hjem. Presten sa også hvilken lang ømvei. Siden skulde hun komme igjen ham, ti han hadde noe mere å si henne.

Hun gjorde som presten sa, og kom så tilbake. «Nu kommer det viktigste, sa presten. «De skal nu gå samme veien en gang til og plukke op igjen alle fjærene.» «Ja, men, det er jo aldeles umulig. De er naturligvis blåst til alle kanter!» «Så De.» sa presten, «like lite som De kan plukke op igjen de fjærer som vinden har blåst omkring, like lite kan De kalle tilbake igjen de ord De har ut- talt. Tenk derfor på hvor alvorlig det er med tungens synder.»

Har dere barn noengang tenkt på at dere aldri kan kalle tilbake de ord dere har talt? Og har dere tenkt på hvilken

ubeskrevelig stor skade ett ubekjent kjærlighetsløst og usant ord kan gjøre. Bed derfor: «Icurre, sett vakt for munnens dør.»

GJØR IKKE FURENE DYPERE

Kanskje din fars pine holder på å matte og hans rygg bøiet, og kanskje din mors hår er litt grånet, og kanskje med besvær de går mot livets slutt. Gjør så ikke veien steilere for dem. Glatt furene på deres pannel å kalle dem ikke dyperet!

Intet gjør et ansikt så ungt som å gråne, og intet så gammelt som sorg. Gjør aldri din mor gråte for din skyld. Kjær ikke furene dyperne på din fars panne. Vær ødsel med vennlige gjærte, mot dine gamle foreldre.

Vær tålmodig, sann og øm mot dem. Og strø så meget gull du kan over dem alderdoms vei.

Det kommer en dag da de gamle er nødt til å forlate denne verden, da den kommer. Det vil da være en dag for dig å tenke på at du ikke gjenså dem i din fars gamle dyperne.

Der er dem som strør ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom. Ordspr. 11, 24.

- Kina.
- F. O. SHRØDER: A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo.
- MARGRETHE DØRUM og HILMA KARLSEN: Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.
- CHRISTOF BRUNDTLAND: L. Hvidsten, Tyskesmuget, 28, Bergen.
- HELGA LUNDEBY: J. Lind, Verlegaten 21, Moss.
- RUTH PEDERSEN og ESTHER PETERSEN: Inkassosjef Th. Wessel, Nordstrand.
- JENS FJELD: K. Aarmo, Ski st.
- OLGA SCHULT (f. t. Norge): Gerda Sivqvand, Rosenborggt. 1, Oslo.
- ALFHILD BJERVA: G. Bergh, Youngsgt. 1, Oslo.
- SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN: Th. Wessel, Nordstrand pr. Oslo.
- M. PAULSEN og IDA LORENTZEN: Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.
- AGNES og TORKILD RASMUSSEN: G. Bergh, Youngsgaten 1, Oslo.

- Manchuria.
- MARTIN KVAMME: Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.
- Alaska.
- GUSTAV NYSETER: Nyseter, Osen pr. Rena.
- Finnmarken.
- OSKAR GAMST, Breivikbotn.
- AMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.
- DESTRID SCHIE, Breivikbotn.
- ANDREAS MATHISEN, v. Jakobselv.
- DORTHEA KLEM: Thora Finnerud, Danvik, Drammen.
- KRISTIAN SKIPPERUD: Anna Thøgersen, Teatergaten 1, Oslo.
- MARTHA HAGA: Jørgen Monsrud, Harestua.

- Argentina.
- BERGER N. JOHNSEN: H. H. Sønstebo, Otterholdt pr. Bø, Telemark.
- SIGURD GRØNVOLD: Johan O. Johnsen, Slemmestad.

- Afrika:
- F. EVENSTAD: Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.
- TOMINE EVENSTAD: Gartner M. Walde, Ibsensgt. 1, Bergen.
- HILMA HERMANSEN: Ole Krogstad, Soli, Rælingen.
- INGRID LØKKEN: Misjonskasserer for «Sales», S. W. Bjertnes, Torshov p. o. o.
- MARGIT HARALDSEN: Lods Henrik Johansen, Løvenskiold-vei, Lideaker pr. Oslo.
- HELENE NESFOSSEN: Constanse Nøstdal, Solheimsgt. 40, Bergen.
- MARHTA KVALVAGNES: Fru Anna Næsdal Sydnæsnes, Bergen.
- MAXIMILIAN HANSEN: Caspara Solvik, villa Fjortø, Osnes pr. Heggedal.
- DEN NORSKE KONGOMISJON (CHRIS. LANSÉN): Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.
- India:
- DAGMAR ENGSTRØM og ANNA JENSEN: Ingvald Finnerud, Danvik, Drammen.
- FRANCK DESMOND: Hardy O. Mossberg, Kredittveien, Halden.
- HANS SVENDBERG: Form. J. Karlsen, Halden, Tistedalen pr. Halden.
- B. og GUNHILD FINSTRØM: BORGHILD NORDLI: Dronningensgt. 20, Narvik, Norge.
- DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsen, Smittveien 19, Drammen.
- HILDA WERGEGDAL: Jens Jarnes, Passebæk p. o., Sande, Halden.
- RACHEL EDVARDSEN: Kontorist O. Langerud, Numedal, Kongsberg.
- VALBORG FRANDSEN: Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.

Utgitte ved en redaksjonskomité «Glommen» trykkeri, Sarpsbøl

NUMMER 20

Fra str. Racker

Kjære mis-

skesom-

men f-

sitt li-

mang-

«L-

eder s-

stus j-

O, denne d-

su kjærlig-

allmaktens He-

regnet som, alt-

en fattig, alt-

skeslekten og

sig selv; lydig

de vanere og

for vår skyld

Når en får så

dommelige kj-

han bragte,

smått og uven-

nylpe begjær

celyp, som v-

matte være i

daglige små

store avgjør-

Når en lev-

en i spesiell

ten har sun-

satt den sin

fra Jesu sin-

de neppe kj-

tighet; selv

vendt hede-

gynst å fol-

vanskelig å

hverandre,

har fått ta-

ling. (Der

innfødte k-

mange chv-

Min bonn-

lige sitt fo-

verden mi-

Kristus-li-

Vi takk-

gjør Gud

ge av sin

blandt G-

våre egn-

Da jeg

var det

som delt-

skrevet:

daglig i

komm-

kelse og

skyld.»

å se de

mange

mer.

budsk-

det br-

lovpris-

ransal-

Men i

så hj-

En se-

kirke-

den i

kirke-

misj-

fikti-

kr-